

פרק י"ז

האם אתם מסגלים לתאר לעצמכם מה המשמעות של דלת סגורה שמאחוריה נאמרים דברים חשובים וקריטיים, כלומר דברים שיכולה להיות להם השפעה משמעותית על החיים שלי? האם אתם יכולים לתאר לעצמכם מה הרגשתי כששמעתי את זעקוניה של אמא שלי? התחלתי לדמין ולהמציא כל מיני דברים מבהילים עד שכמעט ולא הצלחתי לנשם מרב פחד. קויתי שאבא ואמא יגידו לי מה אמר הרופא, אבל הם לא אמרו לי כלום... הם יצאו מחדרו של הרופא וכלנו יצאנו בשתיקה מהמרפאה.

הדרך חזרה הביתה הייתה ארוכה, ונדמה היה לי שלא תסתיים לעולם.

אמא בכתה כל הנסיעה וקנתה את אפה במטליות ניר. גם אבא היה מטרד מאד, ונראה היה שלעולם הם לא ישובו להיות כמו שהיו. אני לא פציתי פה, ואיש גם לא טרח לשאל אותי מה שלומי ולספר לי על מה ולמה הסתגרו בחדר בלעדי.

חכיתי שכבר נגיע הביתה ואוכל להתייעץ עם טלי. אולי היא תעזר לי לפצח את האגוזים הקשים האלה.

הייתי רעבה נורא, אבל אבא לא הציע לקנות אכל או ללכת לאכל באיזשהו מקום... בדרך כלל נסיעה כזו היא חוויה ומשלבים בה גם טיול, אכל והרבה שמחה וצחוק, אבל הפעם זו הייתה נסיעה עצובה.

כשחזרנו הביתה מצאנו את טלי ואת סבא משה משוחחים. סבתא אסתר הייתה במטבח והכינה לביבות תפוחי אדמה. ריח טוב עלה מן המטבח והזכיר לי שאני רעבה.

נכנסתי הביתה בשקט לפני אבא ואמא. הם עוד הזדחלו לאט מאחור, ואני השגתי אותם.

"שלום", צהלה טלי לקראתי, "איך היה?"

נו, מה היא רוצה, שאספר לה על רגל אחת את כל העולם כלו? שבשננה אחת אתאר לה את כל השתיקות, את כל הפחדים, את כל המחשבות, את כל המלים שנאמרו, את הדלתות הפגורות, את הנשימות המרגיזות, את הטפות השורפות בעינים ואת השלג המשעמם! איך אפשר לספר הכל על רגל אחת?

גם סבתא באה לקראתי בשמחה, וכאלו ראתה הכל בלי שספרתי לה אמרה: "בואי, בואי לאכל מתוקה שלי, הכנתי לביבות שאת אוהבת כל-כך".

סבא קם לקראתי ושאל: "איפה אבא ואמא?"

"הם עולים", השבתי וגררתי כסא כדי לשבת ליד השלחן.

"נו, מה אמרו לך?" שאלה סבתא והגישה לי צלחת ובה לביבות וסלטים טריים.

"לא אמרו לי כלום", השבתי והייתי מוכנה להתחיל בנאום של לשון-הרע, ולספר לסבתא כמה אני מאכזבת מהשתיקות ומכל הסודיות והמסתוריות שאופפות אותי. אבל בדיוק באותו רגע נכנסו אבא ואמא הביתה, וכאלו לא קרה כלום אמרו במקלה: "שלום! איזה ריח טוב, אנחנו רעבים".

"מצין", השיבה סבתא שאוהבת אנשים רעבים שיודעים להעריך את האכל שלה, "אני כבר מגישה לכם".

אני כבר התחלתי לאכל את הליבות שבצלחתי. טפות העינים כבר הפסיקו להשפיע, והאישונים חזרו לגדל הרגיל שלהם. אמנם כאב לי קצת הראש, אבל לא יחסתי לזה חשיבות. אמא תלתה את המעיל שלה על הקולב שבכניסה ונכנסה למטבח בחינה רחב מאזן לאזן. "שלום לכלם", קראה ומהרה לנשק את סבתא ואחר-כך את טלי.

"מה נשמע טלינקה?" שאלה, "את זוכרת שצריך להביא את יונתן הביתה?"

"כן, בודאי", השיבה טלי.

"איזה יפי של אכל", אמרה אמא, "אבל אולי כדאי שנאכל בחדר האכל, כאן אין מקום לכלנו".

סבא התנדב לפתח את השלחן ולעזר לסבתא לערוך אותו. באותו רגע נשמע צלצול בדלת, והשכנה הביאה את יונתן. הוא נכנס בצהלות שמחה, מחזיק ביד שוקולד שנמרח לו על הפנים, על הידים ועל המעיל שלו.

"תודה", אמרה טלי בשמחה לשכנה, שחסכה לה את ההליכה והביאה את הילד בעצמה.

אבא נטל ידים והתישב ראשון, נכר בו שהיה עיף, רעב ומטורד, וארוחה טובה עשויה לשפר את ההרגשה הכללית שלו. אמא התישבה אף היא. אני נשאיתי לשבת ליד השלחן במטבח, אבל משום מה – אף אחד לא שם לב.

"נו, אז מה אתם מספרים?" שאל סבא ושמעתי אותו מקרב את הכסא שלו אל השלחן.

אמא היתה הראשונה שפתחה. היא נאנחה ואמרה: "מה אגיד לכם, זה היה יום מתיש. לא חלמתי שהרופא יגיד דברים כאלה".

"מה הוא אמר? היא צריכה משקפים?"

"הלואי", התערב אבא. "לו היא היתה צריכה משקפים הבעיה היתה נפתרת כבר היום, אלא שכאן מדבר במשהו מרעב הרבה יותר".

"מה אתה אומר", הפתעה סבתא. "אז מה הבעיה, לפי דעתו של הרופא?"

אמא המשיכה לספר בלי לשים לב שאני בכלל לא יושבת אתם ליד השלחן. איש לא בקש בכלל לשמע את הגרסה שלי לכל הספור הזה! נשכתי את שפתי והתאפקתי לא לומר שום דבר. רציתי לשמע כל מלה וחששתי שאם אמר משהו לא תהיה לי הזדמנות אחרת לדעת הכל.

"קחי את הכסא שלך והצטרפי אל כלם", אמר לי הקול הפנימי, "אל תחכי להזמנה מיחדת. כלם עיפים ומבלבלים, אל תדוני אותם כעת לכף חובה".

אבל אני התעקשתי.

"ליאורה יש מחלת עינים שעלולה לפגע בראיה שלה", הסביר אבא בשקט. "הרופא לא יכול לדעת מתי זה יקרה, והוא רוצה לראות אותה שוב בעוד שלושה חודשים".

"כן, הוא גם אמר שאין למחלה הזו תרופה, ושעלינו לעקב אחרי העינים ולהיות עם אצבע על הדפק", אמרה אמא ושוב נאנחה.

"מה את אומרת?" אמרה סבתא בנימה של דאגה, ושמעתי אותה מניחה את המזלג שלה על הצלחת.

"ליאורה יודעת מכל זה?" שאלה טלי.

ברגע זה קמתי ברגז ממקומי, דחפתי את הכסא שלי לאחור, התפרצתי לחדר האכל וצעקתי: "ליאורה יודעת? בשביל מה ליאורה צריכה לדעת? מספיק שאבא ואמא יודעים, וסבא וסבתא וטלי ויונתן. ליאורה לא צריכה לדעת כלום!"

אינני יודעת איך יצאתי משם, אבל פתאום מצאתי את עצמי בחדר שלי מאחורי דלת נעולה.

לא בכיתי, בקשי נשמתי.

שמעתי את הדממה העמקה שנפלה על הבית כרעם ביום בהיר.

צעדים חרישיים התקרבו אל חדרי, וקולה של אמא נשמע, שקט וכואב: "ליאורה, תפתחי לי בבקשה".

אבל אני לא עניתי.

היא נסתה לפתח את הדלת, אבל כאמור - הדלת הייתה נעולה.

הצעדים התרחקו, וקול חריקת כסא נשמע במקומם. עכשו התקרבו לחדרי צעדים אחרים, וקולו של סבא נשמע: "ליאוריןקה, זה סבא. חמודה, תפתחי לי, אני רוצה להגיד לך משהו".

רגשי אשם ונקיפות מצפון עזים להטו בקרבך. כל מה שלמדתי עד היום על כבוד הורים עמד עקשו במבחן: איך אפשר לא לענות לאמא, ואיך אפשר להתעלם מסבא?

אבל לא הצלחתי לענות לו.

לפתע שמעתי את טלי מעברה השני של הדלת: "ליאורה, iz אני. העברתי לך מכתב מתחת לדלת. רק תקראי אותו, בסדר?"

לאט לאט נגשתי אל הדלת ומצאתי את המכתב. על הנר הלבן היה כתוב באותיות גדולות, שחרות ומאירות עינים:

אני אוהבת אותך ומבינה אותך. רק תגידי לי אם את בסדר. את לא חייבת לדבר. תקישי נקישה אחת על הדלת כדי שאדע שאת בסדר, ואם תצטרכי משהו תקישי שתי נקישות. אני אשתדל לשמע אותך.

אוהבת,

אחותך טלי

שטף של דמעות הציף אותי ופרצתי בבכי חסר שליטה. המכתב של אחותי נגע כל-כך ללבי! מיד הקשתי על הדלת נקישה אחת ושמעתי את צעדיה של טלי מתרחקים מחדרי.

'מה היא תגיד להם עכשו?' שאלתי את עצמי, ובלי לדעת איך זה קרה, פתחתי את היומנית שלי והתישבתי ליד המכתבה.

מי יודע כמה זמן נשאר לי להנות מעינים שיכולות לראות את האותיות ואת מה שאני כותבת. אולי מחר כבר לא תזרח לי השמש בצהב? אולי כבר הלילה לא יזרח לי כוכב בשמים?

ישבתי מול היומנית הפתוחה, החזקתי את העט בידי, ובפעם הראשונה לא ידעתי מה לכתב...